

Hans Alfredsson: Tal på minnesstund för Tage Danielsson

Talare

Hans Alfredsson
Komiker

Datum

24 oktober 1985

Plats

Heliga korsets kapell på
Skogskyrkogården, Stockholm.

Tage, det känns tungt att ta adjö idag. En evig höst har fastnat i mig, fylld av minnen som virvlande löv. Det blir så mörkt av alla de sorgsna suckarna från tusenden, tusenden som sörjer dig. Jaja. Leken är slut. Det är kväll, och det blir mörkt.

Nej, det är inte alldeles sant. Jag får inte säga så. Du lärde mig att akta sann, varm, känsla, livsmod och hoppfull tro på människorna, och på människans styrka och godhet. Och att misstro blöt sentimentalitet och uppgivenhet inför ödet.

Jo, det blir nog mörkt. Men, det lyser bloss i det mörkret. Eldar som du har tänt och som länge ska lysa för oss. Nog suckar den kalla sorgen idag. Men jag hör också någonting annat. Det är de varma skratten från de tusenden, tusenden som du har väckt, och ska väcka igen med ditt livsverk.

Åh, vad jag har haft roligt med dig, Tage. När vi vankade av och an i stugan på Söder och spånade fram lustigheter och infall. Konstigt, du blev aldrig arg på mig fast jag ofta var dum. Men det är också sant att jag blev aldrig arg på dig heller, om du någon gång var lite dum. Men mest var du klok, och lugn, och mycket hänsynsfull.

Du hade så mycket kunskap, både i hjärnan och i hjärtat. Vi var rätt olika, inte bara till utseendet, men vi tyckte om varandra mycket. Kanske just därför. Vi växte ihop på något sätt. I livsåskådningsfrågor stod vi på samma enebacke.

Åh, vad jag har haft roligt med dig, Tage. Vi tyckte om att arbeta tillsammans. Att skriva, att fåna oss på Skeppet och Berns och Göta Lejon. Att angöra en brygga i snålblåsten på Högdunsen, eller att utkämpa Äppelkriget i solskenet på Brösarps änglamarksbackar. Och du var så bra på fester. De som varit med om

en sådan glömmer dem aldrig.

Liksom blommor får sin näring av det som har dött, så kan glädje växa ur sorg. Alla de som i dessa dagar har berättat om din betydelse för dem – det ger mig en sådan värme, och glädje. Du gjorde så mycket klokt och sant, och om det har verkat i människorna så finns det hopp för oss.

En gång när jag hade det svårt, när vi hade det svårt så var det du som höll oss uppe. Jag minns en gång i stugan när vi pratade om detta – att det är ens skyldighet att hålla glädjen levande. Det kan vara tungt, men man måste försöka. Om man ger upp och drunknar i sorgen så ökar man världens elände. Du gav aldrig upp ens i det sista.

Åh, vad jag har haft roligt med dig, Tage. Jag hoppas att din eld ska fortsätta att brinna i oss alla. Eftersom vi har gjort så mycket tillsammans, så kan du gott hjälpa mig med det här talet också. Jag ska därför sluta med att läsa en av dina dikter.

Tänk inte bara på just nu
Just nu är inte allt
Just nu har inte tid med dig
Då protesterar du
Du ger varenda stund en spark
och ryter åt den: gör någonting!
Du vill att allt ska ske just nu
Men ingen människa är så stark
Du vill att natten ska bli dag
Du hatar denna svarta natt
Men natten bidrar lugnt sin tid
Det lugnet är dess övertag
Ditt krav på alltings färdighet är rätt och bra, men för nervöst
Det gäller att finnas till
med bibehållen värdighet
I lugnet bor en väldig styrka
Tänk inte bara på just nu
Det finns ett då, det finns ett sedan
Som under valven i en kyrka
Invänta stilla gryningen
I mörkret håll min hand
Mot stranden vandrar, mjuk och stark
den långa lugna dyningen.

Adjö Tage, min allre bästa vän.

Taggar

1980-tal, 1985, Författare, Hyllningstal, Man, Minnestal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/hans-alfredsson-tal-pa-minnesstund-for-tage-danielsson>